MHAIRI McFARLANEOVÁ

VČEREJŠÍ NOCI

Dva nejlepší přátelé
Jedna promarněná šance
Noc, která všechno změnila

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

MHAIRI McFARLANEOVÁ

VČEREJŠÍ NOCI

Dva nejlepší přátelé
Jedna promarněná šance
Noc, která všechno změnila

Přeložila Petra Královcová

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
Last night © Mhairi McFarlane 2021
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
„The author asserts the moral right to be acknowledged
as the author of this work".

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022
Translation © Petra Královcová, 2022
Cover Design © Kristýna Sladká, 2022
ISBN 978-80-271-3531-8

Pro Kristy,
která miluje gothic oblečení a comedy cat
stejně jako já

Navzdory snům jsem si ale myslela,
že bys tu někde seděla se mnou.

Being Boring (Pet Shop Boys)

Poté

Včerejší noci jsi byla znovu naživu.

S trhnutím se probudím, náhle jsem při vědomí, dál ležím ve tmě a mozek se snaží znovu poskládat realitu. Nebyla to noční můra – a že jsem jich měla spoustu –, byl to jen jiný svět, dočista jako tento, ale s jedním dramatickým rozdílem. Tvou přítomností. Tvou přítomností, kterou jsem brala jako samozřejmost.

V tom snu jsme vesele plánovaly lyžařský zájezd, seděly ve školní lavici, vedle rušné silnice. Auta s duněním projížděla, až se stůl třásl, ale ani jedné z nás to nevadilo. *Co třeba Švýcarsko?* zeptala ses. Měly jsme plány.

Představuju si naše zprávy, že ti to později ráno řeknu, aby ses pobavila cestou do práce. Pokaždé jsi mi odpovídala během pár minut.

Ha, ty bys nikdy nejela na lyže, Eve. „Proč bych měla jet někam, kde je taková zima, dělat nějaký sport, a ještě tomu říkat dovolená? Kdo se podívá na zledovatělý svah a řekne si, nandám si tohle na nohy, abych padala dolů ještě rychleji?" A tak.

Já vím, očividně si mě moje podvědomí dobírá. Ostatně, proč jsou naše sny tak zajímavé pro nás a tak nudné pro všechny ostatní? Je to tím, že jsme tak ohromeni, že jsme vytvořili příběh, ale pro ně jsou bez zápletky?

A dvojnásob nezáživné pro toho, kdo si myslí, že je úžasné, když jsou surreálné, jako by snad sny někdy měly logiku. „Dívala jsem se na tu kozu, ale bože, pak jsem si uvědomila, že i ta koza jsem JÁ!"

Po pravdě, to zní celkem hustě, transmutace kozy je lepší než celý den lyžování.

Grr, proč jsem nešla o 2 min déle do Caffé Nero, jsem taková lemra, i ten flat white ze Starbucks je zatraceně přeslazený milkshake. Dáme po práci pivo?

Po práci dáme pivo! x

Chybíš mi.

Nesnáším, když si tě musím vymýšlet, psát tvoje repliky namísto originálu. Jak kousavě podotýká moje máma – protože jsem na jejího druhého manžela udělala dobrý dojem –, *imitátor od přírody*.

Ale lehkost, s jakou tě dokážu vyčarovat, je jako prokletí. Salónní trik, ale je to zvrácená parodie. Jako tančit valčík s panákem.

Zachumlám se pod teplou přikrývku a poslouchám, jak venku na střechu bubnuje déšť. Jsem dost gothic na to, abych si užívala liják, když do něj nemusím, a tenhle je pořádný – opravdu lijavec, cákavě vlhký, vsakující se do půdy, je slyšet jeho bubnování do listí. Budou o něm vědět jen nespavci, mlékaři, flamendři a ti, kdo jdou časně na ranní. Je to tajemství, které sdílíme, zatímco zbytek města chrápe.

Když se pohnou závěsy, srdce mi poskočí. Roger proklouzne oknem a pohoršeně zamňouká. Zatímco se bavil tím, že sledoval myši, někdo na něj shora chrstnul studenou vodu.

Díky světlu lampičky, kterou jsi mi koupila – keramickou ve

tvaru muchomůrky, disneyovské muchomůrky s bílou nohou a červeným puntíkovaným kloboukem – vidím, jak se Roger se srstí zvlhlou do špiček usadí na konec postele.

Někdo mi kdysi řekl, že zrození je ta nejobyčejnější a zároveň nejneobyčejnější věc, jakou kdy zažiješ, a smrt zrovna tak. Skutečnost té tvé tam nesmiřitelně sedí, tak banální a zároveň neuvěřitelně podivná.

Došlo mi, že to tak už bude pořád. Bolest je trvalá, je potřeba ji přijmout. Je teď součástí mého těla.

Pořád čekám, až ji překonám. Až „půjdu dál", až ji vstřebám, odsunu ji stranou, až začne dávat smysl, až ji zpracuju. Až bude nějakým způsobem „za mnou". *Co dál?* Přemýšlím a v břiše cítím bolest, jako by ho někdo rozpáral. Žádné *dál* není, ty hloupá. O to tu jde. Někdo odešel, navždy, a ty musíš přestat čekat, že se vrátí. Dokud ti to nedojde, budeš zaseknutá, jako by se něco mohlo změnit na tom, že tu není.

Tohle jsem o ztrátě nikdy nevěděla – že jde i o to, co získáš. Neseš tíhu, jakou jsi nikdy dřív nenesla. Nikdy to není za tebou. Je s tebou.

„Navždy" – lidi to říkají v manželském slibu pořád, jako by snad chápali, co to znamená, ale skutečné navždy je zatraceně dlouhé.

1

Předtím

„Dnes večer vyhrajeme," řekne Ed. „Cítím to. Můžu si toho kousek ukrojit, jako z omelety. Ve vzduchu je vůně blízkého vítězství. Jen se nadechněte, prdelky moje."
Zavětří jako kreslená postavička.

„Jsi si jistý, že to není Leonard?" zeptá se Justin. „Odpoledne měl chilli con carne. Vrhnul se na linku, a než jsem ho stihnul zastavit, měl čumák v kastrolu, pitomec. Od té doby mají jeho prdy vůni kořeněného hovězího."

„Možná vítězství voní přesně jako mleté s fazolemi, procházející trávicí soustavou malého psíka," podotknu a Susie dodá: „BLE."

„Koneckonců, jak můžeš vědět, jak voní? Nikdo z nás nikdy nebyl úspěšný," utrousím směrem k Edovi.

„Mluv za sebe. Můj doktor říká, že za třicet let, co dělá medicínu, neviděl takové hemeroidy, jako mám já."

Rozchechtám se (tohle je Edův standardní druh vtípku, předpokládám, že jeho pozadí je v pořádku).

Automaticky natáhnu ruku, abych pohladila Leonarda, který má vlastní židli. Sedí na Justinově kabátu, který chrání čalounění.

Leonard je chorkie – kříženec čivavy s jorkšírským teriérem. Očka jako korálky mu vykukují pod legrační ofinkou šedobílých chlupů, uprostřed spojených do špičky, jako by měl módní sestřih

ve stylu Paula Wellera. Uši jako netopýr a trochu křivý úšklebek plný zoubků jako jehličky.

Zatímco se dívá na Eda, ten pokračuje: „Jako podnikavá kreslená krysa z animáku, která se potají přestrojí za psa. Infiltrace hlodavčího mistra zločinu."

Leonard, všežravec a otravně spontánní počuránek, je jedna z lásek mého života (ty ostatní jsou kolem tohoto stolu, občas i pod ním).

„Každý týden říkáš, že ten kvíz vyhrajeme, Ede," upozorní Susie a zamyšleně trhá pivní tácek na malé kousky tuhého papíru. „A pokaždé s námi vyjebe stejná pětice odhodlaných mužů ve skládacích větrovkách Land's End."

„To zní jako moje nejlepší dovolená ve Walesu," prohlásí Justin. Justin sám sebe označuje za otravné, předvádějící se prostřední dítě a za jednoho z nejzábavnějších lidí, jaké jste kdy potkali, ale pokud jde o vkus, jste na špatné adrese.

Rozhovor přeruší hlas moderátora soutěže, dunící jako hlas boží:

„DESÁTÁ otázka. Kdo je Michael Owuo? *Kdo je Michael Owuo?*"

Obvyklé šumění po otázce po pár vteřinách utichne.

„Je to… labouristický poslanec za Kingston upon Hull East?" zašeptá Ed se strojenou vážností.

„To myslíš vážně?" zeptá se Susie.

„Ne," obrátím oči v sloup, Ed si poklepe na rty propiskou a mrkne na mne.

„Vy tři *víte*, kdo to je, že ano?" zarazí se Justin. „Uf, takže my *jsme* mileniálové ze sitcomu *Last of the Summer Wine*."

„Nehrál padoucha v posledním Bondovi?" zeptám se a Ed vyhrkne: „JO! Doktor. Jaké udělátko měl tentokrát?"

„Měl trubičky do ucha s umělými diamanty," odpovím. „A zlounské chodítko omotané vánočním řetězem."

Ed se rozesměje. Líbí se mi jeho smích, začíná od ramen.

„OK, kdo si dělá legraci a kdo ne?" přeruší nás Susie. „Teda, samozřejmě ti dva," ušklíbne se na mne a Eda. „Ale ty vážně víš, kdo to je, Justine?"

„Je to ten rapper, *Stormzy*," sykne Justin. „Bože, na vás je hned vidět, že je vám čtyřiatřicet."

„Tobě je čtyřiatřicet, Justine," upozorní Susie.

„Je čtyřiatřicet a pak je něco jako ‚Co to je *Stormzy*?' čtyřiatřicet," utrousí Justin a nasadí gumový výraz vetchého staříka.

„Takže *Stormzy*, říkáš," zaskřípá Ed hlasem soudce Nejvyššího soudu. „Ať je to, co je to." A na papír napíše „pan Storm Zee".

Ed má vážně pěkné ruce, jsem blázen do pěkných rukou. Jezdí hodně na kole a umí opravovat věci a já už jsem dost stará, abych dokázala takové praktické dovednosti ocenit.

Susie si od Eda vezme pero, přeškrtne jeho slova a napíše *Stormzy* správně.

„Copak tě žáci neudržují v obraze?" zeptám se Eda. „Kapišto?"

„Moje práce je učit děti o Dickensovi, ne se nechat vzdělávat od nich."

Ed vede výuku angličtiny na pěkné okresní škole. Víte, jak se o někom říká, že vypadá jako policajt? Ed vypadá jako učitel – filmový, televizní, naleštěný mladý učitel – solidní, neškodný, pohledný blonďák, ostříhaný nakrátko. V krizové situaci mezi samými cizími je Edova tvář přesně ta, kterou doufáte spatřit. On by byl ten, kdo by nabídl svou kravatu jako improvizované škrtidlo.

Součástí potěšení z téhle každotýdenní prohry v hospodském kvízu je podle mě i to, že ukazuje a definuje role v naší čtyřce. Já s Edem šaškujeme, Justin se svým sžíravým důvtipem soudcuje, Susie připadla role zoufalé matky.

Někdy se přestanu účastnit konverzace a jen si uvnitř spokojeně

broukám, užívám si naši pospolitost, vychutnávám si, jak jsme všichni naladění na stejnou frekvenci. Pozoruju nás zvenčí.

… nevzala si toho zpěváka z Mumfords? To bych si radši vzala bojovníka Islámského státu. (Susie)

… tahle třešňová vodka, kterou Hester dovezla z duty free, je úžasná, chutná jako Panadol baby. Děti říkaly… (Ed)

… byl to správně nabručený zrzek. Zeptal jsem se ho, jestli ví, proč je zrzavost poslední přijatelný předsudek. Protože je přijatelná. (Justin, samozřejmě)

„Psst," okřiknu je, když si všimnu, jak si moderátor rovná brýle na čtení a mžourá do papíru velikosti A4.

„Otázka JEDENÁCT. Slovo CHRONOFÁG je starořeckého původu. Co přesně znamená? Nápověda: může to dělat i váš mobilní telefon. Ale ne že si to najdete na telefonu, hahaha!"

Moderátor z nozder prudce vyfoukne vzduch přímo na mikrofon a je slyšet, jak prská.

Výrazy ve tvářích našich nemesis v šusťákovkách napovídají, že jsou si mnohem jistější než v případě pana Stormzyho.

„Chrono znamená čas…" zašeptá Ed. „Chronograf jsou hodiny."

„Chronologický," přikývne Susie, „je seřazený podle času."

„Fág," pokračuju, „hmm. Koprofágové jedí výkaly. Jsem si dost jistá, že výkaly jsou to kopro, takže fág musí souviset s jídlem."

„Eve!" vyštěkne Susie se smaženou krevetou v puse. „Odkud tohle vůbec víš?"

„Žiju svůj život naplno."

„Většinu času jsem byla poblíž, proto *vím*, že to není pravda. Přinejlepším tak na pětadvacet procent."

„*Jíst čas*?" sykne Justin. „Musí to znamenat jíst čas, telefon žere čas. Bum. Napiš to."

Ed mu vyhoví.

Chodíme do Gladstone každý čtvrtek. Řekla bych bez výjimky, je nám něco přes třicet, máme život, práci, další přátele a – někteří z nás – partnery, takže jsou i výjimky. Ale častěji tu jsme, než nejsme.

„Otázka DVANÁCT před krátkou přestávkou. Co mají společného Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway a Alice Cooper? Dám vám nápovědu. Součástí je chyba."

Tupě zíráme jeden na druhého. Skládací větrovky zběsile šeptají, namísto aby psaly nebo se tvářily úskočně a samolibě, což znamená, že si také nejsou jisté.

„Jde o výběr první manželky? Měli všichni víc než jednu?" zeptá se Ed.

„Partnera, s kterým se rozvedu, bych neoznačila za chybu," namítne Susie.

„Moje matka ano," oponuju.

„Vzpomínáš, jak nám učitel náboženství říkal, že se dnes lidé příliš rychle rozvádějí, a tys říkala, že podle tebe moc pomalu – a byla jsi za to po škole?" připomene Susie a já se rozchechtám.

„A tady ji máme," prohlásí Ed, jelikož se rozletí dveře a objeví se jeho přítelkyně Hester, s nosíkem jemně nakrčeným znechucením nad lehkým odérem podpažních jamek.

Srdce mi trochu poklesne, ale ignoruju ho a nasadím pevný, přívětivý úsměv.

Po pravdě, v Gladdy to vážně je někdy trochu *cítit*, podlaha je ulepená, ale to je součástí kouzla toho místa. Je to lokál stálých hostů a hráčů šipek.

Miluju to tu i s tou hrbolatou betonovou zahrádkou s květináči před nouzovým východem. Předpokládám, že mají simulovat „zelenou městskou oázu" ve dvoře plném lahví od piva a kouře. Ale nejlepší je na podzim a v zimě. Mulč ojíněných listů a temná

obloha s jasnými hvězdami za orosenými okenními tabulemi. Z téhle strany okna je to vážně dostupné *hygge*.

No, většinou.

Hester se kvůli Edovi přestěhovala do Nottinghamu a ráda se o tom každý měsíc znovu pohádá.

Vypadá jako kolorovaný obrázek, který nakráčel do černobílého filmu ve stylu kuchyňského realismu – pleť s broskvovým nádechem a zlatavě blond vlasy.

Ruce zaťaté v pěst má zaražené do kapes kabátu (Barbour s hnědým manšestrovým límcem), jako by ji šoupli do saloonu ve westernu a chystala se tasit dva kolty.

Ne že bych Hester neměla *ráda*…

„To už jste všichni namazaní?" zeptá se zvesela. Podívá se na mne. „Eve vypadá namazaně."

Bože, proč se namáhám. Absolutně Hester nesnáším.

„A ještě jednou pro ty vzadu! Co mají společného Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway a Alice Cooper? Součástí je chyba. *Chyba.* Tak dobrá, brzy na viděnou."

„Hemingway zažil leteckou nehodu. Někdo z těch ostatních?" pronesu potichu.

„To je trochu nepřesné označit leteckou nehodu za chybu, ne?" zašeptá Ed a já pokrčím rameny a přikývnu.

„A Rudyard Kipling, to je na letadla trochu moc brzy, ne?" ujistí se Justin. „Není to úplně typ na low carb a instastory s proseccem v ruce v baru na letišti."

Dělá, jako že se pokouší vyfotit svou sklenici, a Susie odfrkne.

„Dostali omylem cenu, kterou by měli vrátit," vmísí se Hester a stáhne si kabát z ramen. „Kde je pero?"

Justin se zatváří pochybovačně a Ed se snaží tvářit přesvědčivě neutrálně, když jí pero podává. V blízkosti Hester ho smysl pro humor neopouští, ale chová se formálněji ve stylu *ne, jistě, nemyslel jsem to tak.*

Hester se dnes připojila pozdě, protože si vyšla s kamarádkami do tapas restaurace a vzhledem k pár miminům, která měl zbytek osazenstva, to pochopitelně zabalily před devátou večer. Ale Hester se k nám na kvíz v Gladdy stejně připojuje nepravidelně. „Někdy jsou všechny ty vaše soukromé vtípky vyčerpávající," říká. Už nás jako Edova přítelkyně zná tak dlouho, že nechápu, jak můžeme mít nějaké soukromé vtípky.

„Víš to jistě?" zeptá se Susie.

„Ano, jistě," potvrdí Hester a upřesní: „Nebo má někdo lepší nápad?"

„Jistě, jistě – čtyři prosecca a pořád nemáme nic lepšího, že?" nedá se Susie a usměje se jako zlá královna s otráveným jablkem.

Troufá si na Hester tak, jak bych se já nikdy neodvážila. Susie si troufá na většinu lidí. Většina lidí si netroufá na ni.

Susie má dlouhé, husté, světle plavé vlasy, které nosí stažené do ohonu v délce koňské hřívy nebo rozpuštěné a svázané šátkem jako Streisandová ve filmu ze sedmdesátek. Má plná ústa s výrazně vyšpuleným horním rtem, který vypadá, jako by ho někdo vytáhl nahoru ke zdviženému nosu, jakému se říká pršáček.

„Jakou cenu získal Marcus Garvey?" zeptá se Justin.

„Zadek roku?" navrhnu a Ed zahouká. Hester jde pára z uší, vím to.

„No dobře, tak mě ignorujte!" vybuchne Hester. „Promiňte, že jsem se snažila zapojit."

„Ne, ne, to je v pořádku! Myslím, že máš pravdu," řekne rychle Ed. „Nikdo nemáme nic lepšího, napiš to."

Vždycky si Eda vážím za to, jak rytířsky přiskočí Hester na pomoc, ačkoliv bych byla raději, kdyby to dělal pro někoho, kdo si to víc zaslouží.

Hester píše a Justin, Susie a já se snažíme nedívat jeden druhému do očí.

„Další pití, řekl bych, co si dáte?" zeptá se Justin a vstane, aby došel k baru.

Jdu na záchod, a když spláchnu, všimnu si, že mám textovku od Susie. (Nepoužívá WhatsApp, protože by riskovala, že se celá zpráva objeví na zamčené obrazovce. Mazané.)

Když ji otevřu, všimnu si, že ji poslala mně a Justinovi. Vím, jak zaměřují signál tam za dveřmi – Justin si nenuceně prohlíží mobil, zatímco čeká na obsluhu. Susie mírně odvrácená od dvojice předstírá, že kontroluje zprávy.

Susie: PROČ JE TA HOLKA TAKOVÁ PANOVAČNÁ KRÁVA
Justin: Může si dovolit cokoliv, s tím úchvatným poprsím, drahoušku
Susie: Taky mám super kozy a na mou osobnost to nemá vliv. Ta odpověď je ZJEVNĚ ŠPATNÁ. Proč je Ed taková bábovka. Ale jistě, napiš tam tu blbost, ty můj milovaný jedovatý knedlíčku. GRR
Justin: Znovu. Kozy
Eve: Dva jedovaté knedlíčky
Susie: Přísahám, že určitě ví, že je to špatně, a dělá to, jen aby s náma vyjebala

Opřu se o příjemně chladivou stěnu na záchodě a s úšklebkem píšu.

Vzhledem k tomu, že jsem byla marně zamilovaná do Hesteřiny drahé polovičky po většinu z posledních dvou dekád, nikdy nevím,

do jaké míry je moje nelibost jen stará dobrá závist. Susie a Justin mě neustále – a neúmyslně, protože absolutně netuší – ujišťují, že bych ji neměla ráda ani tak. Často vůči Hester vystupuju jako hodný polda, abych ostatní svedla ze stopy.

Eve: Počkejte, bude mít pravdu a všem nám ukáže
Susie: Nemá pravdu, ani neví, kdo to byl Marcus Garvey, to bylo vidět, když ji Justin popíchnul
Justin: Nejspíš si myslí, že vyhrál na Grammy nejlepší video 2007
Susie: LOL. Jen bych připomněla, že smetla návrh Eve ze stolu a ta se ani nenaštvala. To si děláš kozy?
Eve: Co to říká o mých prsou?
Susie: Jen že ona si je na rozdíl od tebe může dovolit udělat?
Justin: Pojďme se opít

2

Když se to vezme kolem a kolem, Justin a Susie patří lidem, co si nedělají výčitky. Výrazně by je to brzdilo. Já mívám výčitky k snídani místo smoothie, a přestože si naše tajné debaty o Hester užívám, vím, že bych se jich účastnit neměla.

Jak jsem jednou vysvětlovala kolegyni, někteří lidé jsou zkrátka nesnesitelní. Člověk je ale snášet musí a má jen dvě možnosti, jak uvolnit přetlak. Pustit se do toho, kdo ho naštval, nebo ho nemilosrdně drbat za jeho zády.

Druhá možnost možná není asertivní ani ušlechtilá, ale má mnohem menší dopad na společenské vztahy.

Nikdo z nás ani na vteřinu nezapochyboval, že odstrkování Hester by těžce poškodilo naše přátelství s Edem. Na partnery svých přátel a příbuzných nemáte právo veta. Jako bych to nevěděla. Kdybych na to přišla dřív, mohla jsem se vyhnout katastrofě s máminým druhým manželem.

Když se vrátím ke stolu, cítím, že vzhledem k tempu pití začínají naše všeobecné znalosti rapidně upadat.

Leonard se moudře stočil do klubíčka a usnul. Už zbývá jen přežít pátek v práci.

„Je vidět, že máš prázdniny," řekne Susie Edovi. „Hej, Eve, nezmiňovala ses tuhle, že Mark má dítě?"

„No jo," odpovím a pořádně si loknu čerstvé estrelly. *Ach, to krásně otupující pivo.* „Minulý týden zveřejnil fotky. Ezra. Super jméno."

Mark je můj bývalý a jediný vážný přítel. Když nám bylo

devětadvacet, odešel za úspěšnou novinářskou kariérou do Londýna a já s ním neodjela, měli jsme vztah na dálku. Celkem brzy usoudil, že moje neochota přestěhovat se znamená, že to neberu dostatečně vážně – v tom měl pravdu –, a ukončil to. Teď pracuje v San Francisku pro *Time Out*, je ženatý, americký občan a otec. Já si zatím pořídila kočku.

Pár věcí možná lituju. Instinkt mi napovídal, že to nebylo to pravé, ale otravný hlásek v hlavě mi našeptává, že to bylo to nejlepší, co kdy dostanu, a že jsem idiot. Shodou okolností to říká i máma.

„To je divný pocit, když pomyslíš, jak často tu s námi býval, a teď je tam, navždy. Tobě to nevadí?" zeptá se Susie.

„No, nevadí. Připadá mi to hodně vzdálené, víš? V každém ohledu."

„Jak jsi to zjistila?"

„Před pár měsíci mě začal sledovat na Instagramu, tak jsem ho začala sledovat taky."

„Aha. Takže se přes to úplně nepřenesl," řekne Ed. „Chce, abys viděla, že se posunul dál, a zjišťuje, co děláš. Z toho je jasně vidět, že to ještě úplně nepřekonal."

„Ha, no to pochybuju. Módní čtvrť Lower Haight osm tisíc kilometrů daleko je přímo definice toho jít dál."

(Ano, jistěže tyhle věci vím díky mátožnému ťukání do klávesnice a hledání na internetu v půl druhé v noci.)

„Jsem si jistý. Jít dál je potřeba tady a tady," ukáže na hlavu a hruď. Zadívá se na mne, já zamrkám a mezi námi proběhne nepatrný, skoro nepostřehnutelný okamžik, který si v duchu uložím do speciální přihrádky.

„Vsadím se, že si prohlíží tvoje fotky s Rogerem a říká si, sakra, chybí mi tahle chodící dramatická krize s očima Kleopatry."

„Krize!" Ale trošku se rozzářím.

„Hej, to je dobré. ‚Chodící dramatická krize' – to zní jako text od Lloyda Colea nebo tak něco."

„Je vážně legrační, že se vzájemně špehujeme na sociálních sítích, kde každý do jisté míry lže," prohlásí Justin. „Na Trivagu kolovala fotka hotelu, protože uřízli jadernou elektrárnu v pozadí. Ale copak *všichni* v jistém smyslu neořezáváme svoje jaderné elektrárny?"

Zasměju se.

„Jo, každý svůj život prezentuje jako prázdninovou destinaci," řeknu. „Tedy, Mark opravdu *žije* v prázdninové destinaci."

„Pokaždé když je ex superšťastný s někým jiným, říkám si, že by ti měl děkovat, že to skončilo," doplní Susie. „Zjevně bylo dobře, že jste se rozešli. Proč je to vždycky ve stylu: ‚Tumáš, koukej, jak se mi daří!'? Bez prdele, Johne, právě proto jsem přišla s tím, že bude lepší se rozejít, zatímco jsi na mě ječel, že je to pro tebe konec světa. Vlastně by ses možná měl omluvit… Proč si myslí, že dokázali, že měli pravdu oni, a ne ty?"

Směju se částečně i proto, že tohle je prostě celá Susie Hartová.

„Technicky vzato se Mark vykašlal na mě, takže může gratulovat jen sám sobě," upozorním.

„Ano, ale jen proto, že ses rozhodla zůstat tady."

„Kdo by tohle všechno opustil?" rozhlédnu se po místnosti a podívám se na Leonarda. Všichni se smějeme, ale vím, že s blížící se pětatřicítkou začíná být maličko prázdno.

Pokud jsme se ještě nedopustili nenapravitelných chyb, máme pocit, že se je právě chystáme udělat. Nedávno Hester odpozorovala, že vzájemně „jedeme na volnoběh". „A to, že máte jeden druhého, vám brání hledat víc. Je to vzájemná závislost. Jste si navzájem druhými polovičkami, takže se už neobtěžujete se vztahy."

Kromě Eda a jí, samozřejmě. Bože, ona je zlatíčko.

S Hester se to má tak, že tam, kde by měla být vlídnost, kvílí

meluzína, ale jinak má naprosto všechno ostatní. Pohledná, energická, dobře vydělává, organizovaná, sebevědomá, snaživá, společenská, vytváří domov, pamatuje si narozeniny, je chytrá. Takže chápu, jak k tomu došlo. Člověk by si musel dávat pozor.

A Ed je velmi loajální. Někdy přirozeně loajální lidé nedokážou postřehnout, kdy by loajální být neměli.

„Když už mluvíme o zmizelých. Proč nám chybí Hester?" kývne Ed na její prázdné místo a Justin zamumlá, že *nechybí*, ale dostatečně tiše, abychom to slyšely jen já a Susie, ale Ed ne.

Rozhovor přeruší ječivý kovový zvuk, zpětná vazba špatně fungujícího audiozařízení. Všichni se schoulí a zkřiví rty.

„Jejda! Ještě si s tím pohraju. A je to tady. Ahoj! Než kvíz znovu začne, tato mladá dáma chce na chviličku využít moje nádobíčko. Jak se to vezme, haha! Proto předávám mikrofon… Ester? *Hester*, omlouvám se."

Otočíme hlavy a zmateně se zamračíme, když uvidíme Hester, jak s blaženým výrazem stojí na druhé straně baru a třímá v ruce mikrofon, jako by se chystala zpívat karaoke *Total Eclipse of the Heart* nebo oznámit, jak si stojí Švédsko na Eurovizi, jen co jí producent zavelí do sluchátka: „Jedem!"

„Ahoj všichni," řekne, jakmile bar ztichne. „Chvíli jsem přemýšlela, kdy je ta nejlepší chvíle, a pak jsem dostala božský záchvat inspirace. Tohle je jeho oblíbené místo, je tu mikrofon," zamává s ním u úst jako s lízátkem, které se chystá olíznout, a já cítím, že několik mužů v místnosti ji dychtivě sleduje. Hesteřina přítomnost takhle působí často. Je to podobné, jako když se zajímáte o nějakou věc na eBay a dozvíte se, že ji sledují další čtyři lidé.

„Takže… Ten muž tamhle…" Ukáže na Eda, který vypadá rozpačitě, nejistě potěšeně, ale především rozrušeně. „… je láska mého života."

Odmlčí se, aby nechala *aaaach* zašumět místností, na okamžik zavře oči a přikývne. Sevře se mi žaludek.

„Já vím, jasně. I v tom tričku!" Smích. Hester se položila do role Gwyneth na Oscarech a chová se jako královna vládnoucí celé místnosti.

„Jo. Jsme spolu už…" Předstírá, že vzpomíná a počítá to na prstech. „… šestnáct let! Zrovna se chystáme opustit demografickou skupinu ‚mládeže', drahý. Třicet čtyři je hranice. Vím to, protože pracuju v reklamě."

Další smích. *Pracuješ pro marketingovou agenturu. Slyšela jsem, jak důrazně opravuješ lidi, kteří tomu říkají reklama.*

„Tehdy na podzim, když jsem potkala Eda – chodili jsme spolu jen pár dní –, udělal něco úžasného."

Bože, na to, aby mi tohle nepřipadalo nesnesitelné, jsem až moc Britka. Nedokážu si představit, že by to Ed vnímal jinak.

„Moje sestra měla vážné zdravotní problémy a chvíli nebylo jisté, jestli se z toho dostane. Ed a já jsme spolu byli teprve krátce. Většina chlapů by před takovým vztahem, jaký jsem potřebovala, utekla na míle daleko. Ed ne," podívá se na něj a oči jí září, celá místnost zatají dech. „Tehdy o Vánocích přišel a zůstal s mou rodinou, uvařil pro nás oběd, postaral se o mé rodiče a slíbil mi, že tu pro mne vždy bude…"

Ach, to *udělal*. No, je taky možné, že to neudělal, Hester je skvělá pohádkářka.

„Hned jsem věděla, že jsem našla někoho velmi, velmi výjimečného."

Místnost se roztéká blahem.

„Teď je nám čtyřiatřicet a já si říkám, Ede Coopere… po šestnácti úžasných letech vzestupů a pádů, smíchu i slz, jestli… vezmeš si mě?"

Odmlka a pak řev vzrušeného očekávání, který se ozývá z reproduktorů plné hospody.

Susie, Justin a já se na Eda šokovaně podíváme a on se na okamžik zamyslí a dívá se na nás, jako by čekal na signál nebo svolení. Doslova na něm vidím, jak se mu po tváři mihne myšlenka, že jestli bude tu nabídku zvažovat déle než vteřinu, dostane se do příšerného maléru.

„Ano!" odpoví Ed. A pak ještě hlasitěji: „Ano, vezmu si tě!"

Vstane, natáhne se přes bar a nakloní se, rychle se s Hester políbí, zatímco sál jásá a tleská.

Když se rozhlédneme kolem sebe, Susie, Justin i já si uvědomíme, že bychom měli dělat totéž, a mechanicky se přidáme.

„Co tě to…? Proboha živého!" slyším Eda říkat Hester, která zdvihne obě dlaně v gestu „ale, vždyť mě znáš, co nadělám". Justin, Susie a já ve všeobecném rozruchu popíjíme a nic neříkáme.

Ed a Hester si dál šeptají, Ed je očividně pořád v šoku z Hesteřina romantického gesta. Odtrhnu se od toho pohledu a znovu se podívám na své přátele.

„To jsem nečekal!" komentuje Justin jízlivě optimistickým tónem. „V Gladdy během kvízu, nic menšího. Nechte si gondoly v Benátkách nebo západ slunce v Marrákeši, takhle se to dělá. Musím si na to vzpomenout, až si budeme dávat kebab v Panko's Fish baru, ideální místo. Co říkáš, Leonarde, poneseš prstýnky?" Leonard se probudí, podívá se na svého páníčka a hned znovu usne s hlavou na chundelatých packách. *Jo, vidím to stejně, Leonarde.*

Se Susie zdvořile zamručíme na souhlas a můžu po pravdě říct, že protentokrát opravdu nemáme slov.

Ed a Hester jsou zpátky u stolu a my všichni vydáváme neurčité, ale důrazné zvuky jako „Jů", „Jé" a „Gratulujeme!" a „Páni!"

V takových chvílích – no dobře, takových moc nebylo –, ale

obecně ve chvílích, kdy máme ukázat upřímné a přirozené nadšení pro Edův vztah, žasnu, že někdo tak vnímavý, jako je Ed, si nevšimne, že zdaleka tak nadšení nejsme. Nebo to možná moc dobře ví, ale nevšímá si toho.

Kdykoli se vynořila otázka jejich sňatku, odvedl pozornost třeba tím, že si koupili dům, což je přece větší závazek. „Nová kuchyň je lepší způsob, jak utratit dvacet tisíc, než jeden svatební den." Doufala jsem, že za jeho neochotou je víc než jen cena.

„Tak jo! A je to tady!"

Hester na oslavu bouchne šampus přímo nad papíry kvízu. Ed žongluje s pěti štíhlými skleničkami, zatímco my ostatní se s předstíraným úžasem dojímáme nad touhle událostí. Je celý brunátný šokem, radostí a chlastem. Hester sloupne fólii a páčí zátku z lahve. Když se s tichým *plop* uvolní, víno vyšumí, stéká po stěnách a smáčí náš kvíz.

„Jejda!" spěchám ho zachránit, ale Hester vezme papír a otře jím lahev. Rozpíjející se inkoust mění písmo v nerozluštitelné Rorschachovy skvrny. Aha. Vezmu ho, je zplihlý jako kapesník.

„Dám to sem uschnout," řeknu a přehodím ho přes opěradlo židle.

„K jeho rozluštění budeš potřebovat překladatele z Britské knihovny," poznamená Justin tím svým rychlým, lehkým stylem, díky kterému by mu prošla i vražda.

Nemůžu si pomoct, podívám se na Susie a ta mi rychle věnuje tvrdý pohled plný pochopení, než se odvrátí.

Usrkneme si bublinek, cinkneme skleničkami a nejsrdečněji, jak umíme, řekneme: „Všechno nejlepší k zasnoubení!" Hester špitne: „Bylo to neplánované, víš? Měla jsem okamžitou inspiraci. Však víš, už jsem taková."

Vím. Vzpomínám si na příběh o tom, jak Hester přesvědčovala

své tchány, aby se s ní koupali nazí na rodinné dovolené v Cornwallu. Pronásleduje mě v nočních můrách. („Nikdy nevěř lidem bez zábran!" – jediná pořádná rada, kterou mi kdy dal táta.)

„Teď budeš muset koupit prsten," připomene Justin. „Měl bys utratit měsíční plat, není to tak?"

Ed se ušklíbne. „Naštěstí beru měsíčně dvě stě babek a pár drobných."

„Ach Edwarde. Radši začni šetřit! Mně se líbí Cartier!" napomene ho Hester.

Neplánované, jasně.

„Ježišmarjá, kolik to stojí?!" Ed popadne telefon a googlí. Když najde příslušnou stránku, dělá, jako že si utírá čelo šátkem. „Ha, ta stránka ani neuvádí ceny. Musím," zatváří se jako James Bond, „kontaktovat obchodního zástupce Cartiera, abych si vyžádal cenu."

Hester potěšeně bublá a já vím, že Ed je v suchu a po zbytek večera může vtipkovat, jak se mu zachce. Pokud ne po zbytek života.

„Když ani nepřiznají cenu předem, pak je celkem jistota, že půjde o případ ‚jde to, ale dře to' co?" zavtipkuje Justin (o jeho vkusném humoru už jsem se zmínila). „Uff."

„Jo, začínají na pěti tisících," objasní Susie, která se v nóbl věcech vyzná víc než my ostatní. „Připrav si ledvinu pro černý trh, Eduardo!"

Ed předstírá nevolnost a Hester si žertem uhladí vlasy a sklopí oči jako princezna Diana. Je mi nanic, a to ani nejde o mé úspory. „Uvažovala jsem o svatbě na jaře," řekne Hester. „Nesnáším dlouhé zásnuby, jsou tak nesmyslné. To je pro lidi, kteří chtějí mít čas si to rozmyslet, hahaha."

„Anebo našetřit," řeknu přiškrceně. Mé pocity z toho všeho se konečně derou na povrch.

„Eve," otočí se ke mně Hester, „Susie," otočí se k Susie.

Hester bude úchvatná nevěsta. Jaro. Bude mít věneček ze samých sněženek, splývavé saténové šaty s holými zády jako nějaká středověká princezna, lucerny s čajovými svíčkami. „Musím se vás obou na něco zeptat. Než si řekneme ano, bude moje nejlepší kamarádka asi v šestém měsíci, a jestli se dá soudit podle jejího předchozího těhotenství, bude vypadat jako koule."

Páni.

„Moje sestra říká, že pro někoho v jejím věku, kdo je ještě svobodný, je to hanba a ostuda jít za družičku."

Ticho se stupňuje, zatímco přemítám: jsem si docela jistá, že její sestra je jen o dva roky starší než my. „Říkala jsem si, jestli byste mi vy dvě nechtěly jít za družičky?"

Susie se zarazí, než vyhrkne: *„Děláš si srandu? Bože, samozřejmě, že bychom chtěly!"* Já to zopakuju s takovou vervou, jak jen to jde.

Znovu o sebe břinkneme skleničkami a Ed zahlaholí: „Páni, to je… to je ta nejkrásnější věc. Dvě moje nejlepší kamarádky jako družičky! To mi udělalo velkou radost."

Nikdy jsem Eda neviděla tak rozjařeného. Přiznávám, že jsem pátrala po nepatrných náznacích toho, jak ho tohle přepadení naštvalo, ale žádné jsem nenašla.

„Přišlo mi to opravdu hezké, abyste to byly vy dvě, abyste se cítily být součástí," řekne Hester mně a Susie, jako bychom byly na školním výletě z milosti zvláštního fondu pro pomoc dětem v nouzi.

Rozzářím se falešným úsměvem velikosti banánu. Jsem tak ráda, že jsem teď opilá. Klobouk dolů, Hester, zahrála jsi to skvěle.

„A samozřejmě tohle bude můj svědek!" doplní Ed a obejme Justina. „Celá parta pohromadě."

Během neurčitých řečí na téma, které podniky mají dost velké

venkovní prostory pro pořádání svatby, přemýšlím o tom, že budu muset jít s Hester na zkoušku šatů a ona mě bude komandovat, abych se převlékala z jedněch sladce barevných šatů do druhých, zatímco bude po libosti komentovat můj vzhled. Jsem známá tím, že chodím pořád v černé, nosím těžké boty a, jak říká Ed, držím se stárnoucího gothic make-upu.

Místo toho, abych se na téhle svatbě schovávala vzadu, s miniaturní lahvičkou ginu, valiem a rozdrcenými nadějemi v černé hedvábné kabelce, budu stát v centru dění a budu se muset křenit na oficiálních fotografiích.

Svatba mého nejlepšího přítele byl možná vtipný film, ale prožívat jeho děj v realitě mi nepřijde vtipné ani trochu.

„… Otázka dvanáctá. Ptali jsme se vás, co mají Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway a Alice Cooper společného? Šlo o chybu. Odpověď zní: všichni četli své vlastní nekrology, které byly omylem zveřejněny ještě před jejich smrtí."

„Aha, to byla ta souvislost!" řeknu, ale nikdo mě neposlouchá.

Muži ve skládacích větrovkách vítězí.

3

Jsem na té úrovni opilosti, kdy se vznáším trochu mimo sebe a poslouchám zvuk svých nohou, těžce dopadajících na namrzlý beton, jako by patřily někomu jinému.

Asfalt silnice vypadá tak kouzelně, když jsou na něm bílé skvrny a má takový průsvitný lesk jako disco koule nebo perleť. A přitom je tak zrádný. Je ta cesta metafora pro svatbu Hester a Eda? Nebo jsem jen opilá?

Všichni z party bydlí v dojezdové vzdálenosti taxíkem od Gladstone, Susie na jednom předměstí, Ed a Hester na druhém, Justin ve městě. Já mám stejné poštovní směrovací číslo jako naše hospoda. Bydlím v Carringtonu, na malém předměstí s křivolakými uličkami a bizarními viktoriánskými domy z červených cihel, některé z nich mají věžičky a vypadají jako nápravné zařízení pro zbloudilé chlapce, nebo jako by je z perníku vyrobily pohádkové čarodějnice. Pohádková čarodějnice je pro mne příhodná. Je tu spousta vzrostlých stromů s převislými větvemi, ze kterých se jednou za rok sypou květy jako konfety.

A kočky. Je to tu zamořené kočkami. Roger svádí urputnou bitvu o teritorium s místním divokým nekastrovaným kocourem Dirkem. (Ne, taky nevím, jak to, že má toulavý kocour jméno. Předpokládám, že je notoricky známý na nástěnkách místní komunity. Dirk je drsný individualista, bělovousý superpadouch a nikdo mu nevezme svobodu ani jeho kulky.)

Na mobilu mi pípne textová zpráva od Susie. Neposlala ji mně

a Justinovi, ale jenom mně, což je zajímavé. Naznačuje to velmi hluboký rozhovor mezi námi děvčaty, a to je jen velmi málo hovorů mezi námi děvčaty, do kterých by Justin nebyl zasvěcen. Jednou požádal Susie, aby ho vynechala z velmi detailního popisu vyndavání nitroděložního tělíska, ale to je asi tak všechno.

MUŽ SESTŘELEN. O tom dnešním zvěrstvu si myslím své, je hodně co probírat. Brzy se ozvi. xx

Možná je to tím, že jsme ty prokleté družičky. Netěším se, až si na tuhle děsivou skutečnost vzpomenu, jen co se probudím s třeštící hlavou. Je možné odmítnout roli družičky na svatbě jednoho ze svých nejlepších kamarádů, aniž by se smrtelně urazil? Mohla bych předstírat zranění? Hester by v žádném případě nedovolila, aby uličkou v kostele poskakoval někdo s ortézou na noze a zkazil tím celý dojem. I když o tom jen přemýšlím, napadne mě, že bych tou dobou měla za sebou zkoušku šatů a plýtvala bych tak jejich penězi. Achjo.

Jak říká Justin, svědomí váží příliš.

Odpověděla bych Susie, ale její zpráva vyznívá tak, že se už chystá jít spát, takže to nechám na dobu, až si zítra budeme ošetřovat bolavou hlavu.

I když vím, že to není v souladu s bezpečnostními pravidly pro ženu, která je venku pozdě v noci opilá, potmě, pustím si poslední písničku, kterou jsem poslouchala. *Can't Get You Out of My Head* od Kylie. Pulzuje mi v uších a mám pocit, jako by Kylie věděla, jak to je.

La la la, la la la la.

Interaguje s alkoholem v mé krvi, způsobuje, že se cítím vyzývavě a dostanu nápad.

La la la, la la la la.

Nejspíš opravdu špatný, a přesto náhle neodolatelný nápad.

Vytáhnu telefon a projíždím WhatsApp, dokud nenajdu jeho jméno, Zack. Susie mu říká Baby Yoda. (Susie vždycky šeptem cituje: „To dítě! Mělo by být se svými lidmi," kdykoli jsem s ním, a já ji okřikuju.)

Zack pracuje v nedalekém baru, takovém tom baru, který není větší než kuchyň a je ověšený pohádkovými světýlky a ironickým uměním. Ena Sharplesová se síťkou na vlasy, namalovaná jako od Warhola, obklopená osvětlenými plastovými chilli papričkami, a jiné serepetičky. Stojany na deštníky s plameňáky. Místo, kde vždycky skončíte na velmi nerozumný pátý a šestý drink neplánovaného tahu.

Zack má drdol, pevné břicho a krevní oběh v takovém stavu, že chodí celoročně v tričku s vyhrnutými rukávy.

Kdykoli tam jsme, vždycky si přitáhne židli a točí s ní sem a tam, zatímco nám „vysvětluje" naše koktejly. Naléhá, abych ochutnala, a u toho mi vykládá, jak je kyselost citronové kůry zcela nezbytná pro můj čichový zážitek. Nikdy jsem neměla to srdce mu říct: „Zacku, už jsem vypila litr levného ginu, upřímně řečeno, klidně by to mohl být čistič na okna."

Když nám posledně konečně dovolil, abychom se v klidu napily, Susie zašeptala: „Prosím, vyspi se s ním, než si budu muset vyslechnout další Ted Talk o vynálezu Toma Collinse, já už to kurva nevydržím."

Smála jsem se tomu – Já? S ním? –, ale když jsme naposledy odcházely, Zack řekl s bezstarostností čtyřiadvacetiletého muže s vypracovaným břichem: „Poslyš, Eve, nech mi tu svoje číslo a já ti dám vědět, až budeme mít ten lískooříškový likér, o kterém jsem ti říkal."

Obvykle nejsem z těch, co se rádi seznamují. Tedy až na jednoho Kanaďana, který vypadal jako od horské služby. Potkala jsem

ho během jednoho víkendu, když mi bylo třiadvacet. Hned vzápětí vtipkoval o tom, že mě zapne do obrovské tašky od North Face, která ležela na podlaze. Když mi začalo docházet, že to nebyl vtip, odešla jsem. Bylo to, jako by Bůh věděl, že tohle nejsem já, a rozhodl se, že si ze mě vystřelí.

Vím, že je to slabé, ale je mi čtyřiatřicet a vidím, že se blíží chvíle, kdy mě už dvacetiletí barmani nebudou tak bezostyšně balit. Jako by byl povánoční výprodej, mám najednou chuť popadnout něco, co nepotřebuju a brzy toho budu litovat, jen proto, že můžu.

Dnes večer si potřebuju něco dokázat. Chci udělat něco, abych se ujistila, že jsem pořád žádoucí. Že jsem cool, single a mám na výběr, že se pouštím do spontánních akcí. Ne že pořád doufám.

Něco mi říká: *děláš to proto, abys to mohla říct Edovi, aby žárlil. Děláš něco jen proto, abys mu o tom mohla říct a oplatila mu to.* Umlčím ten hlas. Nechci být taková a nemůžu připustit, aby to byla pravda, a pokud si to nemyslím, tak to pravda není.

Ahoj! Nevím, jestli dnes večer pracuješ, ale napadlo mě, jestli bys po skončení směny nechtěl zajít na skleničku? E x

Dobrý bože, Eve, už teď se topíš v alkoholu, a to je půlnoc. Běž domů, dej si silnou kávu a dva paracetamoly a uvědom si, jak jsi blbá.

Odpověď přijde téměř okamžitě, takže můj osud je zpečetěn.

Jo! Vlastně právě končím. Chceš se tu stavit? Mistr mixolog k tvým službám ☺

Mám to přímo naproti domu a bylo by mnohem jednodušší sejít se *tady*, ale cynicky vzato bych byla docela ráda, aby se to odehrálo

někde jinde a já se zítra nemusela probudit se Zackem vedle sebe a vykopnout ho. Žádný sex na jednu noc, radši na půl noci. Eh. Moje vnitřní feministka vždycky těžce snáší mámino: „Upřímně, ženy jsou noví muži!", ale trochu se stydím za svou chladnou vypočítavost.

Zack je zaujatý sám sebou a já budu předstírat, že jsem jím zaujatá taky, tak dlouho, dokud od něj budu něco potřebovat. Pak bude po všem. Jistě, je to manipulace. Skutečnost, že mě na něm nic jiného nezajímá, je přesně ten důvod, proč se na to hodí. Chci říct, možná to má úplně stejně. Ale nechystám se to zjišťovat.

V hlavě slyším Susie: *Eve, nabídnout chlapovi nezávazný úlet není žádné využívání, sakra. To je celý tvůj problém, že si myslíš, že jsi citově zodpovědná za nějakého náhodného chlapa, který se věnuje boulderingu, máčí kombuchu a píše na Facebooku věci jako „Tame Impala je boží".*

Dovedu si představit, že jí odpovím: „Je dost odvážné tvrdit, že tohle je celý můj problém," a Susie si odfrkne: „Pravda."

Už běžím! ☺

4

Na chvíli zaběhnu domů, abych si vyčistila zuby, převlékla kalhoty a upravila make-up. Myslela jsem si, že bude příhodné trochu si posílit sebevědomí, dokud jsem si nevšimla svého šišatého zpoceného obličeje v pořádném světle. V pozadí je přes sprchovou zástěnu přehozený župan, do kterého bych měla právě teď vlézt. Můj tichý domov je plný výčitek.

Celý život nosím dlouhé a rovné černé vlasy, ale když se nemilosrdně zhodnotím a odhrnu je dozadu za uši, mám strach, že už to začíná být příliš drsné. Že se ze mě stává stará čarodějnice. Zatímco přidávám tekuté oční linky, napadá mě, jestli je tohle důvod, proč jsou některé staré dámy křiklavou parodií svého mladšího já? Před třiceti lety odmítly opustit svůj styl. Nedbaly znamení, že je čas odložit havraní barvu na vlasy a zářivě růžovou tvářenku.

Když odcházím, pruhovaný Roger na pohovce se probudí a zařve: „MŇAUU?" Což je oprávněná otázka.

„Nesuď mě, Koláčku," použiju jeho rodné jméno jako talisman pro štěstí. Stará paní, která ho dala do útulku, souhlasila s adopcí, jen když jí slíbím, že mu nechám jméno Koláček.

„Ale nemusíš to dělat," řekla Susie, když mě vezla domů s kočkou vrtící se v košíku. „Jak by se to dozvěděla, všimla by si jeho jména ve svatebním oznámení v *Timesech*?"

„Působila jako čarodějnice, která by mě mohla proklít, když to neudělám."

„No, jeho už proklela. Koláček, proboha."